

I

TODD

WOENSDAG 5 MAART, NEW YORK, NEW YORK

‘Wat ben jij een klootzak.’ Alle kleur trok uit haar blozende gezicht, terwijl ze haar naakte benen onder de lakens vandaan trok. Ze volgde het spoor van kledingstukken terug naar de zitkamer en raapte ze op.

Todd pakte de afstandsbediening en zette MSNBC aan in de hoop dat het geluid de ongemakkelijke situatie zou overstemmen. Hij had een hekel aan ongemakkelijkheid op de vroege ochtend.

Het meisje liep de kamer weer binnen en begon tussen de lakens te zoeken naar haar ondergoed.

‘Ik snap...’ begon ze, terwijl ze naar hem keek. ‘Ik snap gewoon niet waarom jij je niet durft te binden.’

‘Dat durf ik best,’ zei hij. Hij deed alsof hij opging in wat hij op televisie zag. Twee commentatoren bespraken het nieuwste schandaal bij L.Cecil. Handelaren bij die investeringsbank zouden aandelen ter waarde van tweehonderd miljoen dollar, waarvan ze wisten dat ze te hoog waren gewaardeerd, hebben verkocht aan nietsvermoedende investeerders. Todd trok een lelijk gezicht naar de televisie: als dat

maar niet ten koste ging van zijn bonus.

Het meisje trok haar rok over haar smalle heupen en maakte haar push-upbeha vast; ze had een mooi lijf, maar haar bovenbenen waren te dik en ze leek hem het type dat vanaf haar vijfendertigste in rap tempo zou uitdijen. Ze scoorde een acht op de aantrekkelijkheidschaal, het speelveld waarin Todd het liefst actief was: achten waren lekker, maar ze waren onzeker omdat ze geen tien scoorden, zodat ze harder hun best deden om in de smaak te vallen.

Op dit moment scoorde ze hooguit een mager zesje. Haar eyeliner was uitgelopen en haar blonde haar was vet.

‘Wat is er dan mis mee om me mee uit eten te nemen?’ vroeg ze zacht. Voor het eerst sinds ze uit bed was gestapt, was ze rustig.

‘Omdat ik dat met jou niet zie zitten,’ antwoordde hij eerlijk.

‘Maar wat wil je dan wél van me?’ Haar stem klonk nu nog zachter. Haar vingers grepen in de lakens terwijl ze wachtte op het antwoord dat ze niet wilde horen.

‘Kijk, we hebben het leuk gehad. Waarom zou je dat verpesten?’ vroeg Todd welgemeend.

Ze klemde haar kaken op elkaar en haar ogen glommen van de tranen. ‘Je bedoelt dat ik alleen maar goed ben om te neuken.’

Todd zei niets. Hij moest naar zijn werk.

‘Wist je dat ik aan Penn heb gestudeerd? Ik ben niet een of andere domme doos, hoor. Ik werk bij een eersteklas advocatenkantoor. Ik ben je vriendin, geen domme bimbo.’

‘Misschien heb je gelijk.’

‘Laten we dan uit eten gaan,’ zei ze kwaad.

‘Ik wil geen vriendin.’

‘Maar waarom heb je me dan...’

‘Jij,’ onderbrak Todd haar, want zijn geduld was op, ‘jij hebt contact met mij gelegd, toen je teut in een bar zat, om twee uur ’s nachts, nadat je je profiel op een locatiegestuurde datingapp had gezet. Wat verwachtte je dan?’

Ze wendde haar ogen niet af. ‘Hook is een middel om mensen te leren kennen. Jij zit erop, en ik neem aan dat jij normaal bent. Waar-

om ben ik dan opeens een slet, omdat ik er ook op zit?’

‘Ik zei niet dat je een slet bent. Ik zei alleen dat je contact met me legde om midden in de nacht met me het bed in te duiken, en dat is de stilzwijgende regeling die we hebben getroffen.’

‘Maar dat was al vier keer geleden,’ wierp het meisje tegen.

Todd wilde haar geen pijn doen, maar hij had echt geen tijd voor dit soort scènes. Hij moest al zijn aandacht bij zijn carrière houden. Nu hij pasgeleden tweeëndertig was geworden, was Todd zich er maar al te zeer van bewust dat hij nog twaalf maanden de tijd had om een serieuze deal te sluiten bij L.Cecil als hij zijn doel wilde bereiken om de jongste managing director ooit te worden bij het prestigieuze bedrijf op Wall Street.

‘Sindsdien hebben we elkaar beter leren kennen.’ Ze bleef maar praten, vertikte het om los te laten. ‘We hebben over jouw werk gepraat, ik heb over mijn familie verteld en vorige week kwam ik te laat op kantoor, omdat ik weet dat je het lekker vindt om ’s ochtends seks te hebben.’ Haar lip trilde.

‘Daar heb ik niet om gevraagd.’

Ze werd weer rood, want ze wist dat hij gelijk had. ‘Ik kan niet geloven dat dit echt gebeurt.’ Ze draaide hem de rug toe en kleepte zich verder aan. De zoektocht naar haar string had ze opgegeven.

Todd bleef naar het programma kijken. De commentatoren waren het erover eens dat de aandelentransactie misschien niet illegaal was, maar dat de handelaren van L.Cecil wisten dat ze gebakken lucht verkochten. Dat maakte hun handelen onethisch en strafbaar. Het was een onzinargument – een handelaar had als taak transacties te faciliteren. Het was aan de investeerder om te bepalen of hij zijn geld in een transactie wilde steken of niet.

Hij bleef in bed liggen wachten tot de deur dichtsloeg en ging toen met zijn een meter negentig lange, oud-eerste-divisie-waterpolo-lichaam onder de watervaldouche staan.

De vraag of hij een meisje mee naar huis moest nemen of beter naar haar appartement kon gaan, was Todd steeds weer een raadsel. Enerzijds garandeerde het dure minimalisme van zijn ruime twee-

kamerwoning dat elk meisje dat hij mee naar huis nam in zijn bed zou belanden, zelfs al was ze tot dat moment nog zo preuts geweest; anderzijds boden uitwedstrijden het voordeel dat hij kon weggaan wanneer hij wilde. Hij had gisteravond met haar mee moeten gaan, aangezien hij wist dat ze toch wel met hem zou neuken, maar hij had in de Monkey Bar een tequila-soda te veel genomen en niet goed nagedacht toen hij haar via Hook een bericht had gestuurd.

Todd schoor zich en trok zijn gebruikelijke uniform aan – een maatpak, stropdas van Hermès, sokken van Armani en schoenen van Gucci. Hij bestelde een auto met de Uber-app op zijn telefoon en keek goedkeurend in de spiegel voordat hij naar beneden liep.

Toen hij de voordeur van zijn appartementsgebouw uit liep, stond het meisje naast de deur. Ze blies op haar handen tegen de maartse wind. ‘Jezus,’ fluisterde hij zacht.

Ze zag hem en beet op haar onderlip. ‘Het spijt me,’ zei ze. ‘Ik wilde geen scène maken, maar ik denk gewoon dat dit meer zou kunnen... Ik bedoel dat ik meer zou kunnen zijn – nee, dat ik meer één – dan dat meisje op mijn Hook-pagina.’

Hij legde zijn hand losjes op haar heup en kustte haar zacht op haar wang. ‘Het zit wel goed,’ zei hij, ‘maar ik heb nu gewoon veel aan mijn hoofd en ik kan niet meer bieden dan wat we nu hebben. Als je meer wilt, snap ik dat, maar dat kan ik je niet geven.’

Ze knikte en keek naar beneden. ‘Zie ik je nog eens?’ vroeg ze zacht zonder op te kijken.

Hij ontweek de vraag. ‘Ik ga nergens heen. Zal ik een taxi voor je aanhouden?’

‘Nee, laat maar, ik loop wel.’

‘Oké. Fijne dag, hè,’ zei hij, en hij legde een glimlach in zijn blauwe ogen.

‘Oké.’ Ze liep de straat in. Met haar tien centimeter hoge stilettohakken en haar slaapkamerhaar was het die woensdagochtend op dat trottoir voor iedereen duidelijk dat ze een heftige nacht achter de rug had.

Todd klom in de zwarte auto en surfte naar zijn lijstje favorieten

op Hook. Hoe heette ze ook alweer? Iets met een A. Amy? Allison? Amanda. Ja, precies. Hij vond haar en wiste meteen haar profiel.

Gebruiker blokkeren? vroeg de app. Hij koos 'Ja.'

Een reactie achterlaten? 'Nee.' Hij kon zijn tijd wel beter gebruiken.

De BlackBerry die hij voor zijn werk gebruikte, zoemde in zijn zak en hij verruilde zijn iPhone ermee, bladerend door de zesentwintig nieuwe mails die hij de afgelopen nacht had ontvangen. Je had de gebruikelijke groepsmails: de update over de Aziatische markt, de dagelijkse voorspelling van FX, en Catherine Wiley, de bestuursvoorzitter van de investeringsbank, mailde een door Compliance goedgekeurde verklaring om op te dissen aan investeerders die naar het handelsschandaal bij L.Cecil vroegen.

En toen: een e-mail van josh@hook.com.

Todd – Heb besloten naar de beurs te gaan. Wil dat jij lancering begeleidt. JH

Todd bleef er bijna in. Hij las de e-mail nog een keer en keek op naar de chauffeur, alsof de man het belang zou kunnen doorgronden van wat Todd in zijn hand hield. Todd voelde zijn hart bonken: Josh Hart was de CEO van Hook, het bedrijf achter de app die zijn seksleven stukken efficiënter had gemaakt, en het meest gewilde bedrijf in Silicon Valley. Een IPO met die app zou een hoop mensen erg rijk maken, en als hij die naar L.Cecil kon halen, zou dat zijn promotie zeker stellen. Wat nou, managing director? Met zo'n grote deal kon hij gemakkelijk groepshoofd worden.

Todd scrolde naar de handtekening onder de e-mail en belde Josh op.

De telefoon ging over en hij keek op zijn horloge. Het was pas kwart over zes in San Francisco, besefte hij, maar toen de telefoon drie keer was overgegaan, nam Josh Hart op. 'Hallo?'

'Josh!' riep Todd net iets te enthousiast. 'Josh, met Todd. Todd Kent. Ik las net je mailtje en... O, bel ik trouwens gelegen?'

‘Ja, best.’ Josh klonk als een robot.

‘Weet je, ik...’ Todd probeerde zijn zelfbeheersing terug te vinden. Hij probeerde zich koortsachtig te herinneren wanneer hij voor het laatst echt met Josh Hart had gepraat. Dat was twee jaar geleden geweest in Las Vegas tijdens de CES, een consumentenelektronicabeurs. Ze waren elkaar tegengekomen in een stripclub. Josh was een ziekelijk bleke nerd met donkere kringen onder zijn ogen en korte jongensachtige krullen. Hij had een hoody gedragen boven een kaki bandplooibroek. Todd had hem aan de andere kant van de club gezien en was recht op hem afgelopen – iemand die er zo uitzag, moest wel belangrijk zijn, wilde hij de club binnen worden gelaten – en had hem aan zijn tafel uitgenodigd. Josh had de dansers zitten bestuderen alsof ze buitenaardse wezens waren. En hij had krampachtig bewogen bij elke poging van Todd om met hem over zijn financiële strategie te praten en een manier te vinden om L.Cecil zijn bedrijf binnen te krijgen.

Aan het eind van die avond had Todd zijn visitekaartje aan Josh overhandigd en nooit meer iets van hem gehoord. Maar blijkbaar had hij toch iets slims gezegd, overtuigde Todd zichzelf, want twee jaar later nam Josh contact met hem op voor de grootste deal van hun beider leven.

‘Ik wilde alleen horen hoe jij onze samenwerking voor je ziet om voor Hook geld op te halen,’ zei Todd na verloop van tijd.

‘Dat heb ik al in mijn e-mail verteld.’ Josh klonk geïrriteerd, alsof zijn eenregelige bericht meer dan voldoende was om een IPO in gang te zetten. ‘Ik heb besloten om Hook naar de beurs te brengen en ik heb besloten dat jij de uitgifte moet begeleiden. Ik wil 1,8 miljard dollar ophalen, bij een geschatte waarde van veertien miljard dollar.’

Todd knipperde met zijn ogen: Hook had nog steeds geen winst gemaakt, en Wall Street begon vraagtekens te zetten bij de waarde van social-media-apps. Daarentegen hadden ze ook aan Facebook getwijfeld en die aandelen stegen als een tierelier. Nu hij erover nadsacht, als Facebook al honderdvijftig miljard waard was, was Hook waarschijnlijk méér waard dan veertien miljard.

‘Die getallen klinken redelijk. Meestal doen bedrijven die naar de beurs willen een bake-off, waarbij verschillende banken een pitch doen en...’

‘Ik wil geen bake-off. Ik wil dat jij het doet.’

Todd dacht razendsnel na: er was altijd een bake-off. Mocht je die eigenlijk wel overslaan? ‘Geweldig. Ik bedoel, dat scheelt ons veel tijd,’ zei hij. ‘Dan zal ik met mijn baas praten, Larry. Hij zal het voortouw nemen in de...’

‘Nee,’ verbeterde Josh hem. ‘Ik zei dat ik wil dat jij het doet. Jij.’

‘Wat? Ik?’

‘Ja,’ zei Josh. ‘Dat is toch wat je doet? Toezicht houden op IPO’s?’

‘Nou, ja, ik heb al aan tientallen beursintroductions gewerkt, maar dit is echt groot, Josh, en ik heb een hoop mensen boven me die...’ Todd maakte zijn zin niet af. Larry mocht dan al langer bij de bank werken, maar dat hoefde toch niet te betekenen dat hij echt meer wist dan Todd? Bovendien was Larry vijfenveertig en getrouwd: wat wist hij nou van een locatiestuurde datingapp die vooral door millennials werd gebruikt? En als Josh, die dertig was, een bedrijf als Hook kon opzetten, dan kon Todd zeker de beursgang begeleiden.

‘Ja hoor,’ corrigeerde Todd zichzelf aan de telefoon, ‘ik kan deze IPO absoluut voor je begeleiden.’

‘Mooi,’ zei Josh. ‘We kunnen hier morgen afspreken om af te ronden.’

‘Morgen?’ Todd ging vooroverzitten. ‘Ik moet het contract nog opstellen en...’ Hij dacht snel na: wat moest hij nog meer doen? ‘En ik moet het juiste team nog samenstellen.’

‘Team?’

‘Eh, ja, we moeten een paar analisten inschakelen en een associate van mijn groep, plus iemand van Kapitaalmarkttransacties voor advies over marktcondities en de roadshow, en dan hebben we waarschijnlijk...’

‘Drie. Je mag er drie mensen bij halen, meer niet.’

Todd begon te lachen. ‘Josh, voor een deal als deze heb je minimaal...’

‘Laat me één ding heel duidelijk maken, Todd,’ onderbrak Josh. ‘Ik heb een pesthekel aan Wall Street. Jullie zijn allemaal randdebielen die alleen maar jullie kont in allerlei processen draaien om te profiteren van de inefficiënte gang van zaken die jullie zelf tot stand brengen. Als ik zonder jullie 1,8 miljard dollar bij elkaar zou kunnen krijgen, zou ik dat doen, maar omdat ik al een bedrijf aan het opzetten ben, heb ik geen tijd om ook nog eens de financiële wereld op orde te brengen.’

Todds mond zakte open. Omdat hij in het noorden van Californië was opgegroeid, wist hij wel dat IT'ers niet dol waren op Wall Street, maar zo gekant zijn tegen een systeem dat al honderden jaren floereerde, was ronduit schaamteloos.

‘Je mag dus drie mensen in je team halen,’ vervolgde Josh, ‘maar als er glijers tussen zitten, gaat de deal niet door. Begrepen?’

‘Ja, tuurlijk.’

‘Mooi. Dan zie ik je vrijdag.’

‘Vrijdag.’ Todd knikte. Dat gaf hem een dag extra. ‘We zien je vrijdag. Echt geweldig dat je...’

Hij hoorde dat de verbinding werd verbroken en keek naar zijn telefoon. Was dit echt gebeurd?

‘We zijn er,’ zei de chauffeur, toen Todd naar zijn beginscherm ging.

Todd keek op, keerde terug in het hier en nu, keek toen uit het raam en zag het hoofdkwartier van L.Cecil aan Park Avenue. Hij had er de afgelopen tien jaar elke werkdag en de meeste weekends doorgebracht, op de twee weken vakantie per jaar na, die toezichthouders bankiers dwongen op te nemen om handel met voorkennis te beperken. Het glazen gebouw strekte zich tweeënveertig verdiepingen de lucht in en weerspiegelde het ochtendlicht. De koperen letters L.CECIL hingen boven de draaideur bij de ingang, die van de straat werd gescheiden door een muur waarop bloemen bloeiden. Ze waren bedoeld om de muur een vriendelijk aanzien te geven, maar niet zo vriendelijk dat mensen over het hoofd zagen dat ze niet binnen werden gevraagd.

Mannen en vrouwen in pakken lieten hun pasje zien terwijl ze het gebouw binnenstroomden. Stuk voor stuk hoopten ze dat er vandaag een deal langs zou komen waarmee ze zich zouden opwerken van radertje tot ontwerper van hun eigen wiel. Vandaag, besefte Todd, was zijn dag: Josh mocht dan een arrogante zak zijn, maar hij zou van Todd wel een van de machtigste investeringsbankiers uit de geschiedenis maken. Sodeknetter, dit was enorm.

NICK

WOENSDAG 5 MAART, SAN FRANCISCO, CALIFORNIË

‘Ik weet dat je niet graag over geld praat, maar als financieel directeur van dit bedrijf is het mijn verantwoordelijkheid om je te vertellen dat we echt meer kapitaal moeten binnenhalen als je deze visie in leven wilt houden,’ zei Nick Winthrop vastberaden tegen zijn spiegelbeeld. ‘Ik wil met klem aanraden dat we aansturen op een openbare emissie.’

Hij keek naar zijn blote bovenlijf in de spiegel en probeerde zich voor te stellen hoe Josh zou reageren.

‘Ja, ik weet dat je een pesthekel hebt aan Wall Street,’ zei hij om het denkbeeldige protest van de CEO te ondervangen, ‘en daarom heb ik in deze powerpointpresentatie alvast het trackrecord van elke bank samengevat en de top tien eruit gefilterd die we zouden moeten uitnodigen voor de bake-off.’

Dat kon hij niet weigeren. Zelfs Josh Hart, het wonderkind op computergebied dat Hook had opgezet en trots leek te zijn op zijn gebrek aan commercialiteit, kon op dit punt niet tegen Nick ingaan. Wat betekende dat Nick alleen maar Josh hoefde te laten tekenen voor de beursnotering, en dan kon hij stilletjes wereldwijd alle grote investeringsbankiers bellen. Ze zouden wekenlang zijn hielen likken, alleen om hun naam te mogen verbinden aan de deal waarmee Nick

zijn aandelen zou kunnen verzilveren voor vijftientig miljoen dollar, en – wat nog belangrijker was – waarmee hij de internationale impact zou krijgen die hij verdiende.

Nick had niet staan springen om bij Hook te gaan werken. Nadat hij in 2004 was afgestudeerd aan Stanford, was hij gaan werken bij McKinsey & Company, de meest hoogstaande managementconsultancy ter wereld, waar hij had uitgeblonken. Na drie jaar was hij overgestapt naar Dalton Henley Venture Partners, waar hij de mentee werd van Phil Dalton, een van de meest gerespecteerde durfinvesteerders in Silicon Valley. Phil had hem voorgedragen voor Harvard Business School, waar Nick een Baker Scholar was geweest, dat wil zeggen, het neusje van de zalm onder de zakelijke leiders.

Tijdens zijn studie aan Harvard schreef Nick het businessplan voor ApplyYourself, dat de inschrijvingenmarkt voor universiteiten volledig op zijn kop zou zetten, omdat het voorspelde wat de kansen van gebruikers waren om in de verschillende Amerikaanse topprogramma's te komen. Het bedrijf zou beginnen met de Ivy League-universiteiten plus Stanford, net als Facebook had gedaan, om vervolgens uit te breiden naar alle universiteiten en na verloop van tijd ook voorspellende algoritmen voor de arbeidsmarkt te ontwikkelen.

Toen Nick het businessplan aan Phil Dalton had voorgelegd, had Phil echter in plaats daarvan geopperd dat Nick zou solliciteren naar de functie van financieel directeur bij Hook. Nick was er kapot van geweest: hij wilde ondernemen, niet de financieel directeur worden van een bedrijf dat was gestart door iemand die jonger was dan hij en die niet eens bedrijfskunde had gedaan.

Maar toen Nick zijn eerste succes had behaald in falen (elke goede ondernemer maakte dit ten minste eenmaal mee) doordat hij er niet in slaagde zijn anderhalve miljoen binnen te slepen, had hij zich herinnerd dat aanpassingsvermogen ook een kerncomponent van ondernemerssucces was. Hij had zijn definitie van prestige dusdanig geherformuleerd dat hij vol zelfvertrouwen de functie van financieel directeur kon aanvaarden, plus het bijbehorende aandelenpakket van een half procent in Hook.

Toen Hook pakweg een jaar geleden was gaan lopen, en met vijfhonderd miljoen gebruikers internationale media-aandacht verwierf, had Nick intens het gevoel gehad dat de wereld grote plannen met hem had.

Die plannen, wist hij, zouden hem tot de persoon maken die internationaal zou doorstoten en hij voelde aan zijn water dat hij op het punt stond een van de grote leiders op aarde te worden.

Nick haalde diep adem en kwam terug op aarde, terwijl hij vol bewondering naar zijn borstspieren keek. De CrossFit-set die hij afgelopen maand op Groupon had gekocht, wierp echt vruchten af. Tegen de tijd dat tijdschriften coverfoto's van hem begonnen te nemen, zou hij er op zijn best uitzien. Tevreden volgde hij de lijn rond zijn schouder spier en liet zich vallen om voor de goede orde nog tien push-ups te doen.

Het was halfzeven 's ochtends, maar Nick was klaarwakker. Hij drukte op de knop van zijn Nespresso-machine om een *forte* te zetten en strooide er organische cassiakaneel over om zijn glucoseniveau te reguleren, een trucje dat hij had geleerd uit *Body, een lijfboek*. Hij keek op zijn iPhone om te zien of Grace hem in de tien minuten sinds hij het laatst had gekeken een sms had gestuurd, en maande zich rustig te blijven toen hij zag dat ze dat nog niet had gedaan: ze was een lekker wijf en ze had het recht om cool te doen, en hij was een coole vent die daarmee om kon gaan.

En toch, hij wilde maar dat hij haar kon vertellen met wat een grote deal hij bezig was – puur om haar gezicht te zien als ze besepte met wat voor soort vent ze uitging. Maar hij zou er niets over mogen zeggen tot het prospectus, een wettelijk vereist document van honderd pagina's waarin de investeringsmogelijkheden stonden vermeld, was ingediend bij de Autoriteit Financiële Markten, en dat zou maanden in beslag nemen. Hij nam zich voor om in mei elke vrijdag een tafel te reserveren bij Gary Danko om zijn succes te vieren.

Hij dronk zijn espresso en zette de mok in de vaatwasser, waarna hij een wegwerpdoekje over het handvat van de machine haalde om zijn vingerafdrukken van het roestvrijstalen oppervlak te poetsen. Hij

keek nog één keer op zijn iPhone – niets – en ritste zijn fleece vest met Dalton Henley-logo dicht terwijl hij de deur uit liep om het korte stuk naar het hoofdkantoor van Hook te lopen.

Dit was zijn favoriete deel van de werkdag: de techneuten gingen pas vroeg in de ochtend naar huis en de mensen van personeelszaken kwamen pas rond tien uur, dus voorlopig was het ongerepte glazen nieuwbouwkantoor aan de Embarcadero in San Francisco helemaal van hem.

Hij legde zijn hand tegen de ultramoderne veiligheidssensor voor de ingang van het gebouw en nam de lift naar de zesde verdieping. Hij liep door de open ruimte waar de computerprogrammeurs zaten. Ze lag vol met knuffelbeesten en bonte plastic ballen die uit de bal-lenbak in de hoek waren gerold. Daarnaast deed een levensgrote gorilla dienst als heliummachine. De techneuten lieten ballonnen vol helium lopen als ze jarig waren, en, veel vaker, werden er high van.

Alles aan deze ruimte benauwde Nick: het eerste wat hij zou doen met de opbrengsten van de IPO was haar verbouwen tot een aanvaardbaar professionele werkomgeving. Het kon hem niet schelen wat de techneuten ervan zouden vinden.

Hij bereikte zijn hoekkantoor en ontspande, terwijl hij de puurheid van zijn onberispelijke persoonlijke ruimte omarmde.

‘Hai.’

Nick keek geschrokken op naar Josh die in zijn deuropening stond. ‘O, hai.’ Het duurde even voordat diens aanwezigheid tot hem door-drong. ‘Wat doe jij hier?’

‘Ik was code aan het schrijven,’ zei Josh. De wallen onder zijn ogen waren donker en diep, en zijn hoofd knikte met een schokje iets naar rechts en weer rechtop. ‘Had geen idee van de tijd.’

‘Mooi.’ Nick glimlachte bevestigend. Nog een les die hij van Phil Dalton had geleerd, was dat je techneuten altijd moest aanmoedigen als ze opgingen in code schrijven. ‘Jij mag dan misschien niet begrijpen wat ze doen, maar uit dat nachtbraken komen mooie dingen voort,’ had Phil gezegd, en Nick had het opgeschreven in het Moleskine-opschrijfboekje dat hij bij zich droeg om wijze raad in te noteren.

‘Ik wil dat je vrijdag om elf uur bij een vergadering aanwezig bent,’ kondigde Josh aan, terwijl hij zich omdraaide om weg te gaan.

‘Waarom?’

Josh draaide zich om en zijn hoofd schokte weer.

Nick was er nooit achter gekomen wat de tic van de Hook-oprichter veroorzaakte, maar hij had geleerd hem te negeren. Die tics van Josh betekenden hooguit dat Hook een ander gezicht nodig zou hebben tijdens de persconferenties die zouden volgen als het bedrijf naar de beurs ging, en Nick was in alle nederigheid bereid om die rol op zich te nemen. Er was een traditie op Harvard waarbij alle MBA’s tien dollar in een pot stopten om aan de eerste jaargenoot te geven die zijn potloodtekening op de cover van *The Wall Street Journal* zou krijgen, en Nick beseftte vol zelfvertrouwen dat hij dat zou zijn. Die kun je in je zak stoppen, Stephen Hartley. Wie is er nu de coolste vent op school?

‘L.Cecil komt,’ zei Josh zonder verdere toelichting.

‘Wat?’ Nick ging vooroverzitten. ‘Waarom komt L.Cecil...’

‘Ze brengen ons naar de beurs,’ zei Josh. ‘En ze komen vrijdag hierheen.’

‘Waar heb je het o...’ begon Nick, en hij schudde zijn hoofd. ‘Jij hoort die beslissingen niet te maken, Josh. Ik ben de financieel directeur van Hook en dat is een financiële beslissing.’

Josh keek hem aan. ‘Het is mijn bedrijf.’

‘Het is gedééltelijk jouw bedrijf.’ Ze hadden dit gesprek al eens eerder gevoerd. ‘Je hebt een verantwoordelijkheid tegenover je investees...’ Hij deed zijn mond dicht toen hij zich herinnerde dat de beursintroductie iets was wat hij wilde. Dit voelde als een van die keren dat hij alleen vocht om te winnen, iets waar hij op Harvard negatieve feedback op had gekregen. Langzaam en rustig zei hij: ‘Er is een proces, Josh. En als financieel directeur zou ik verantwoordelijk moeten zijn voor dat proces.’

‘Dat weet ik,’ zei Josh. ‘Ik wil er verder ook niets mee te maken hebben.’

‘Ik bedoel dat er een proces is voor de selectie van een bank,’ zei

Nick. 'Je moet een bake-off houden en dan pitchen banken bij je en selecteer je op basis van...'

'Waarom?' Josh' ogen boorden zich in die van Nick. Nick voelde dat zijn gezicht rood werd.

'Omdat...' begon hij. Ze konden niet zomaar de bake-off overslaan. Banken moesten komen slijmen. 'Zelfs al kun je de bake-off overslaan, L.Cecil is een verschrikkelijke keuze. Heb je het nieuws gezien? Er loopt een onderzoek naar hen wegens handelen...'

'Ik weet het,' onderbrak Josh, en zijn hoofd schokte. 'Dat is precies waarom ze een goede keuze zijn.'

'Wat?' Nick kneep zijn ogen half dicht. L.Cecil stond niet eens op zijn lijstje deelnemers voor de bake-off. 'Hoe kun je dat in hemelsnaam denken?'

'Ze zijn wanhopig op zoek naar klanten. Ze hebben ons nodig.' Josh keek Nick aan. Het ergerde hem dat hij zijn beslissing moest uitleggen. 'Zorg dat je altijd de regie neemt, Nick. Hebben ze je dat op Harvard niet geleerd?'

Nicks bloed kookte. Het was erg genoeg dat Josh arrogant deed over computergelateerde zaken, maar zakelijke beslissingen waren Nicks domein.

'Eerlijk gezegd hebben ze ons op Harvard juist...' protesteerde Nick.

'Die vent die ik heb aangetrokken, heeft hoe dan ook niets met het schandaal te maken.'

'Hoe bedoel je, "de vent" die je hebt aangetrokken? Je kunt niet zomaar...'

'Todd Kent. Ik heb hem twee jaar geleden leren kennen op de CES,' zei Josh. 'Hij leidt de hele boel.'

Nicks stem werd schor. 'Todd Kent? Is Todd Kent de bankier die je hebt uitgekozen om de uitgifte te begeleiden?'

'Ken je hem?' Josh nam Nicks gezicht aandachtig op.

'We hebben samen op school gezeten.' Nicks hoofd begon te bonzen. 'Middelbare school, niet Harvard. Hij heeft geen bedrijfskunde gedaan. Ik weet zeker dat hij niet zou worden toegelaten.' Hij zei

het zonder erbij na te denken, met de nodige rancune.

Josh glimlachte zelfgenoegzaam. ‘Mooi. Dan kunnen jullie bijpraten tijdens de vergadering.’

Nick zag dat er een bal zijn kantoor binnenrolde toen Josh wegliep. Hij raapte hem op en kneep hem fijn voordat hij hem de lege ruimte in gooide.

TODD

WOENSDAG 5 MAART, NEW YORK, NEW YORK

‘Als je dit verkloot, gaan we naar de verdommenis.’ De spieren in Larry’s dikke nek pulseerden. Hij leek wel een pitbull.

‘Ik weet het, man. Ik snap het volkomen.’

‘Ik bedoel niet dat jij naar de verdommenis gaat. Jouw dertiende maand zal me worst wezen.’ Larry’s stem verloor iets aan spanning bij de gedachte aan de macht die hij over Todds bonus had, maar zijn keel kneep weer dicht toen hij zich herinnerde dat hem een deal door de neus werd geboord, ten faveure van een mindere. ‘Ik heb het over mezélf – over deze groep – over deze divisie, deze hele klotebank.’ Larry pauzeerde even om diep adem te halen voordat hij er weer vol in ging. ‘Jezus christus. Die verrekke idioten in dat klote-Silicon Valley.’ Todd zei niets. ‘Ga mijn kantoor uit voordat ik je pik afhak.’

Todd verborg een glimlach toen hij de deur dichtdeed. Arme man.

Tegen de tijd dat Todd vanochtend de zesentwintigste verdieping had bereikt, waar hij samen met de rest van de Technologie-, Media- & Telecomgroep werkte, was hij ervan overtuigd dat Larry buiten de IPO van Hook moest worden gehouden. Josh had gelijk: Todd Kent was de man om deze beursintrodactie te leiden, niet alleen omdat hij een geweldige bankier was, maar omdat hij alles in huis had wat het app-bedrijf nodig had om de markten er daadwerkelijk van

te overtuigen dat het veertien miljard waard was. Hoeveel ervaring Larry ook mocht hebben met het begeleiden van deals, hij was oud en hij lag in een scheiding nadat zijn vrouw erachter was gekomen dat hij pornoverslaafd was: niet bepaald iets waar Hook op zat te wachten.

Todd liep trots over de afdeling met een zelfbewust lachje op zijn gezicht, zodat iedereen die zich omdraaide – en dat deed iedereen – wist dat Todd het laatste woord had gehad in de gedempte ruzie die vanuit Larry's kantoor was doorgedrongen.

‘Wat heb je gezegd, dat hij zo door het lint ging?’ vroeg Kal Taggar, de andere senior vice president in de groep, zonder op te kijken toen Todd achter zijn bureau ging zitten in het blok van zes.

‘Ken je Hook?’

‘Uiteraard. Hoezo?’ vroeg Kal aan zijn beeldscherm terwijl hij de American football-pool invulde.

‘Ze willen naar de beurs.’ Todd bleef een paar tellen stil, omdat hij wist hoe Kal op de uitsmijter zou reageren. ‘En Josh Hart wil dat ik de uitgifte begeleid.’

Kal draaide zich met wijd open mond om op zijn stoel. ‘Hoe bedoel je, Josh Hart wil dat jij “de uitgifte begeleid”?’

‘Ik bedoel dat hij wil dat ik Hook naar de beurs breng – geen bake-off, en ik stel het team samen. Zijn enige voorbehoud is “geen glijers”,’ zei Todd, terwijl hij aanhalingstekens in de lucht tekende.

‘Je bedoelt, geen Larry?’ vroeg Kal lachend. Todd knikte. ‘Verdomme, hé,’ zei Kal met een mengeling van afgunst en respect. ‘Fucking klootzak die je bent.’

Todd grijnsde. Zijn telefoon ging en hij nam vrolijk op. ‘Todd Kent.’

Hij ging iets rechter zitten toen hij de stem aan de andere kant hoorde.

‘Todd, met Harvey.’ Er werkte maar één Harvey bij L.Cecil, Harvey Tate. De zeventigjarige directeur had ooit de belangrijkste deals van de investeringsbank op Wall Street begeleid. Met de nadruk op ‘ooit’. Onder het vaandel van senior vice chairman bracht hij nu zijn

tijd door in zijn reusachtige hoekkantoor op de eenenveertigste verdieping waar hij clichéwijsheden bezigde en de eer opstreek voor deals waar hij niets mee te maken had.

‘Harvey, geweldig van u te horen.’ Todd sloeg quasiwanhopig zijn ogen ten hemel en vormde met zijn lippen de naam ‘Harvey Tate’ naar Kal, die vol spanning toekeek.

‘Ik hoorde van de deal en wilde je feliciteren,’ zei Harvey.

‘Dank u wel, meneer.’ Todd was verbaasd maar onder de indruk dat het hoger management het blijkbaar goedvond dat een jonge gast deze beursintroductie zou begeleiden.

‘Ik heb er wel een paar ideeën over. Waarom kom je niet naar mijn kantoor? Dan kunnen we het erover hebben.’

Todd aarzelde. Hij had minder dan zesendertig uur om een team samen te stellen en een werkplan en een contract te maken: hij had geen tijd om Harvey Tates ego te strelen. ‘Best,’ zei hij. ‘Ik zal contact opnemen met uw assistent om voor volgende week een afspraak te maken.’ Harvey was oud. Misschien zou hij het weer vergeten.

‘Wat dacht je van tien uur?’

Todd klemde geïrriteerd zijn kaken op elkaar. Hij had om elf uur ook nog een afspraak met zijn trainer, Morgan, voor een work-out die hij hard nodig had om zijn hoofd vrij te maken voor al het werk dat hem wachtte. ‘Prima,’ hoorde hij zichzelf zeggen, en hij wilde voor de zoveelste keer dat zijn moeder hem niet zulke goede manieren had bijgebracht. Zijn leven zou zo’n stuk gemakkelijker zijn als hij een klootzak was.

‘Mooi. Dan zie ik je over een uur.’

‘Ik kijk ernaar uit.’ Todd legde neer. ‘Fuck.’

‘Wat?’ Kal leunde voorover. Als iemand zes dagen per week, zestien uur per dag in een cellenkantoorje werkte dat altijd rook naar de maaltijd die de avond tevoren was bezorgd, was roddel als codeïne. En Todd was zojuist de topdealer van het bedrijf geworden.

‘Harvey Tate wil verdomme mijn mentor zijn.’

‘Ha! De privileges van een gerezen ster, man,’ zei Kal sarcastisch.

Neha Patel, de overdreven gretige tweedejaars analist van de groep,

kwam aan zijn bureau staan. Ze keek neer op de stapel papier in haar handen en praatte zoals altijd in ADHD-tempo. 'Hier is het dossier waar je om vroeg. Ik heb een extra onderdeel ingevoegd met historische winstoverzichten voor soortgelijke mediabedrijven en ik heb al mijn aannames geprint. Het enige waarvan ik denk dat we het moeten bespreken is dat stuk over...'

'Ho, wacht, stop.' Todd knipperde met zijn ogen. 'Denk aan de maximumsnelheid. Ik heb nog geen koffie gehad.'

'Wil je dat ik een beker voor je haal?' vroeg ze automatisch, terwijl ze over de rand van haar bril opkeek. Ze had een veeg opgedroogd speeksel op haar kin. Blijkbaar had ze het niet opgemerkt toen ze vanuit de rustruimte naar haar bureau terugliep. De meeste analisten haalden twee nachten per week op kantoor door, maar in haar ongebreidelde ambitie om de beste analiste in de geschiedenis van L.Cecil te worden sliep Neha gemiddeld twee nachten per week in haar eigen bed.

'Nee, dank je, Neha,' zei hij, 'laat maar. Waar is dit voor?'

'Het is de pitch voor Viacom die je me vroeg voor te bereiden.' Haar stem klonk als een geluidsopname die te snel werd afgespeeld.

Hij keek naar het businessplan. Deze informatie had hij pas over drie weken nodig, als hij er al mee verder ging.

'Ben je de hele nacht opgebleven om hieraan te werken?'

'Ik heb twee powernaps van achtenveertig minuten genomen,' zei ze. 'Zolang je minder slaapt dan vijftien minuten, kom je niet in remslaap en word je niet zo moe.'

'Wanneer heb je voor het laatst thuis geslapen?'

'Afgelopen vrijdag.' Neha zei het zonder de indruk te wekken dat dit vreemd was. Het was precies de instelling die je van een analist verlangde.

'Wil je mee naar Californië?' vroeg hij aan het meisje.

'Wat?'

'Ik ga met Hook – het bedrijf van de datingapp – naar de beurs. Heb jij de capaciteiten om de analist in mijn team te zijn?'

Neha's met speeksel bevelkte onderkaak zakte naar beneden. Ze

had een rond gezicht dat onder de acne zat. Het was duidelijk dat ze geen make-up gebruikte en dat ze geen idee had wat je zoal met een pincet kon doen. ‘Bedoel je het grootste particuliere bedrijf in Silicon Valley? Het bedrijf dat wordt gesteund door Dalton Henley Venture Partners, dat vijfhonderd miljoen gebruikers heeft en per kwartaal 250 procent groeit?’

Todd keek naar haar. Zij was alleen maar geïnteresseerd in de financiële kant van Hook – de app had ze waarschijnlijk nog nooit gebruikt. Dat was ook precies wat je zocht in een analist. ‘Die, ja,’ zei Todd.

‘Meen je dat? Natuurlijk wil ik daaraan werken!’ Het idee drong tot haar door en ze werd enthousiaster. ‘Ik bedoel, ik zal keihard werken. Ik bedoel, dank je wel. Ontzettend bedankt voor deze kans.’

‘Zit wel goed.’ Todd glimlachte. Haar enthousiasme stemde hem goedgunstig. ‘Ik wil dat je al het andere uit je handen laat vallen en zoveel informatie verzamelt als je vanavond maar kunt. Ook heb ik een opzet nodig voor een werkplan. We vliegen vrijdagochtend.’

‘Ja, goed! Ik ga meteen aan de slag!’ Ze haastte zich terug naar haar bureau, als een peuter die net een nieuwe doos lego had gekregen.

Todd draaide zich weer naar zijn computer en merkte dat Kal nog steeds naar hem zat te kijken. ‘Wat?’

‘Lul die je bent,’ zei Kal. ‘Pak je onze beste analist ook nog af?’

‘Sorry, gast.’ Todd grijnsde. ‘Als jij een deal van 1,8 miljard dollar binnenhaalt, beloof ik dat we om haar zullen loten.’

‘Ja, ja.’

‘Hé, hoeveel is 8 procent commissie van 1,8 miljard?’ Todd dacht hardop na over hoeveel het bedrijf aan de deal zou verdienen. ‘En hoe heet-ie, die vorig jaar Catalyst binnenhaalde, kreeg hoeveel? Een bonus van vijf miljoen? Zijn deal was maar de helft van wat...’

Kal gooide een pen naar zijn hoofd. Todd lachte. Hij kon de vijf miljoen al op zijn bankrekening voelen.

‘Alsjeblieft,’ zei hij, en hij reikte Kal zijn Equinox-pasje aan, terwijl hij opstond om naar zijn afspraak met Harvey te gaan. ‘Neem jij mijn

work-out maar over. Als je Morgans tietten ziet, voel je je vast weer beter. Zeg dus niet dat ik geen teamspeler ben.' Todd klopte Kal in het voorbijgaan op de schouder.

De zesentwintigste verdieping zat bomvol luid pratende investeringsbankiers. Analisten en associates, de laagste rangen werknemers, zaten op een kluitje aan drie lange tafels in het midden van de ruimte, ieder met twee schermen aan zijn computer en een Bloomberg-terminal. Aan weerszijden van de bureaus van de analisten bevonden zich zes cellenkantoortjes waar vice presidents zaten. Managing directors werden voor hun tientallen jaren dienstbaarheid aan het bedrijf beloond met kleine glazen kantoortjes aan de buitenrand van het gebouw, waar ze zich al het zonlicht toe-eigenden.

Op weg naar de lift vermaakte Todd zich ermee het aantal mensen te tellen dat bloosde als hij langsliep. Mannen kregen een half punt, mooie vrouwen kregen twee punten. Van bureau naar lift scoorde Todd acht punten, wat neerkwam op 72 procent. Of misschien was het 81 procent. Bij Sonja was het niet helemaal duidelijk – bij Indiase mensen was het moeilijk om te zien of ze bloosden.

Toen de deuren opengingen, zag hij in de lift Chad Horton staan, een dikke handelaar in een roze overhemd, en Tara Taylor, een vice president bij Kapitaalmarkttransacties, die op haar BlackBerry stond te kijken.

'Hé gast! Heb het goede nieuws gehoord,' zei Chad, en hij gaf Todd een beuk tegen zijn schouder. Tara zei niets. Ze ging op in wat ze op haar telefoon stond te lezen.

'Stt... niet zo hard. We willen niet dat Tara en haar collega's elkaar de tent uitvechten om wie er in het team mag,' zei Todd.

Het hoofd van het meisje kwam met een ruk omhoog. Even wachten... Ja hoor, ze bloosde. Tien punten voor de dag. Of misschien negen-half – Tara was wel aantrekkelijk, maar niet echt een tweepunter. Absoluut een grensgeval. Als je haar begon te ontleden, was ze niet echt mooi: wel geweldige benen en een smalle taille, maar geen rondingen; ze had een platte kont en meer dan een B-cup kon ze niet hebben. Bovendien stonden haar bruine ogen iets te dicht bij

elkaar, al hielp wat ze met haar make-up deed wel. Maar haar kin was nog steeds te spits – daar hielp niets tegen. Toch zag het geheel er wel aantrekkelijk uit. Ach, wat kon het hem ook verdommen. Ze kreeg twee punten. Hij was in een gulle bui.

Tara glimlachte zelfgenoegzaam en keek weer op haar BlackBerry.

Chad hield niet op met praten. ‘Hoorde dat jullie gisteren lekker hebben doorgehaald, hè? Kwam net beneden Lou tegen. God, wat zag hij er rot uit. Hij zei dat hij pas tegen zonsopgang in bed lag.’

Om de maand regelde Lou Reynolds een borrel voor de analistenklas van 2004. Van de tachtig man werkten er twaalf nog steeds bij de bank. Die mannen waren lang niet zo cool als Todds eigen vrienden, maar hij wist dat het veel voor Lou betekende dat hij kwam, en dat Lou het ooit terug zou betalen met loyaliteit als Todd de boel runde. ‘Ha. Ik ben vroeg weggegaan.’

Chad stootte hem veelbetekenend aan. ‘Ik hoorde al dat je ’m was gepeerd, maar niet om te gaan slapen. Oud vriendinnetje?’

‘Ja,’ loog Todd. Hij was verbijsterd, maar ook gevleid dat deze gasten zo met zijn seksleven bezig waren.

Todd probeerde vanuit zijn ooghoek Tara’s reactie te peilen en was blij toen Chad op de volgende verdieping uitstapte en hij zich lachend tot haar kon wenden. ‘Männer.’

‘Yep!’ Tara glimlachte met samengeknepen lippen voordat ze verderging met e-mails lezen.

Ze hadden twee keer met elkaar geslapen tijdens zijn laatste voorjaar op Stanford, toen zij eerstejaars was. De eerste keer was tijdens een Redneck-themafeest voor aspirant-corpsleden van Pi Phi en SAE. Het was een favoriet onder de studenten, omdat de meisjes verschenen in hun mooiste Jessica Simpson-in-*Dukes of Hazzard*-minishorts, met spuitbus-bruine benen en zware make-up. Behalve Tara, die aan kwam zetten in een overall waarin zelfs Gisele Bündchen er lelijk uit zou zien en met valse tanden. Todd had bardienst en stond met Tara te geinen over de tanden, maar zij was tegen die tijd al behoorlijk dronken en deed alsof ze beledigd was. Ze stonden elkaar

een tijdje uit te dagen, en vervolgens hielp hij een halfuur met vaten sjouwen, terwijl hij nadacht over een bijdehante opmerking, die hij plaatste toen hij haar op de dansvloer zag staan met Corey, de ex-cuushomo van SAE.

‘Sorry, Tara, maar ik denk nog steeds dat die tanden vals zijn, en dat zou ik willen bewijzen door ze uit je mond te halen, bij voorkeur met mijn tong.’

Ze had zich lachend tot Corey gewend en had duidelijk hoorbaar tegen hem gezegd: ‘De zeer populaire Todd Kent wil het met me doen, Corey. Dan moet ik maar met hem meegaan, hè?’ Toen Corey volmondig instemming betuigde (wie zei dat homo’s niet goed waren voor het corps?), wendde ze zich weer tot Todd: ‘O, best. Laten we gaan, maar ik houd wel mijn tanden in.’

En dat had ze gedaan. Ze hadden dronken en onhandig liggen vrijen, terwijl de muziek buiten zijn studentenkamer doordreunde. Toen hij wakker werd, was ze weg, maar ze had de tanden op zijn bureau laten liggen, met een briefje waarop stond: ‘Souvenir’.

Hij had verwacht iets van haar te horen, maar dat gebeurde niet. De week erop lunchte hij met zijn vriendin Nicole, maar toen hij haar zag, deed ze alsof ze hem niet opmerkte. Eindelijk kreeg hij een nonchalant ‘Hé, hallo,’ toen hij haar volgde naar de frisdrankautomaat. ‘Cola light, zo?’ Hij had een gebaar gemaakt naar het glas dat ze bijvulde onder de tap. ‘Origineel, hè?’ had ze gezegd, terwijl ze naar haar stoel terugliep.

Die avond was hij dronken bij haar kamer opgedoken.

Ze had opengedaan in een geruite pyjama, maar van wat er daarna gebeurde, kon Todd zich niet veel meer herinneren. Hij was wakker geworden in haar twijfelaar. Haar lange, naakte lichaam lag ingeklemd tussen het zijne en de muur. Op het nachtkastje lag een condoomverpakking. Met bonkend hoofd was hij voorzichtig rechtop gaan zitten om wat water te drinken, waarbij hij een versleten teddybeer van het bed stootte.

‘Morgen,’ had Tara gezegd. Ze was overeind gekomen en had een t-shirt van onder de lakens over haar hoofd getrokken.

Hij had het knuffeldier speels naar haar toe gegooid. 'Leuke teddybeer, feut.'

'Ha. Dank je. Hij is van mijn zusje geweest.'

'Heeft ze je 'm gegeven toen je ging studeren?' had hij geplaagd.

'Nee. Ze is dood.'

Hij was ontzet. 'Fuck, dat spijt me.'

'Kun je niks aan doen,' had ze nuchter gezegd, terwijl ze haar lange benen onder de lakens vandaan had getrokken om over hem heen te stappen en haar ondergoed weer aan te trekken. Ze had gemerkt dat hij ermee zat, en om hem op te beuren had ze gezegd: 'Ik heb er nog één.'

Ze had haar toilettas en een handdoek gepakt en was naar de deur gelopen, had hem gezegd dat ze moest studeren, maar dat hij best mocht blijven liggen. Hij had niet geweten wat hij moest doen, want hij was niet gewend om in bed te worden achtergelaten en hij dacht dat alle meisjes van knuffelen hielden. Dus was hij weggegaan voordat ze terugkwam van het douchen, en daarmee was het voorbij. De week erop was hij afgestudeerd en naar New York verhuisd, en vijf jaar later waren ze opnieuw aan elkaar voorgesteld door Lillian Dumas, een managing director bij Kapitaalmarkttransacties, die hem niet kon uitstaan omdat hij tijdens een kerstborrel haar avances had afgeslagen om de deur uit te gaan met Suzie Tebow van Investor Relations. Hij had Tara amper herkend in een maatpakje, een handtas van Longchamp en make-up die paste bij het uniform van een werkende vrouw in New York, en het had hem gestoken dat ook zij een cliché was geworden.

'Na jou.' Todd hield de liftdeur open en vroeg zich af of ze nog steeds met de teddybeer sliep.

'Dank je.' Ze stapte snel langs hem de lift uit en liep naar rechts, terwijl hij links afsloeg.

Harveys assistente liet Todd twintig minuten wachten buiten het weelderige kantoor waar de senior vice chairman zat te lachen in de headset van zijn telefoon. De eenenveertigste verdieping was er maar vijftien hoger dan waar Todd zat, maar het voelde als een andere we-

reld, met dure kunst aan de muur en enorme kantoren aan de buitenkant van het gebouw die uitkeken op de drukke stad onder hen.

‘Sorry dat je moest wachten,’ zei Harvey toen Todd eindelijk in het ruime hoekkantoor werd toegelaten. Zijn handdruk was steviger dan je zou verwachten van een man van een meter zeventig. ‘Mijn vastgoedmakelaar.’ Harvey wierp hem een vriendelijke ik-weet-dat-je-het-niet-begrijpt-maar-neem-het-van-mij-aan-blik toe. ‘Ik ben bezig met een huis in East Hampton. Southampton wordt overspoeld. Je wilt niet weten wat voor mensen ze tegenwoordig in de Meadow Club toelaten.’

‘Klinkt als een verstandig besluit,’ zei Todd op neutrale toon.

‘Ga zitten,’ zei Harvey en Todd deed wat hem werd gezegd. Harvey leunde achterover in zijn stoel, tikte met zijn duimen tegen elkaar aan op zijn schoot en keek Todd onderzoekend aan. Todd voelde hoe zijn nekspieren zich naar beneden toe aanspannen, net als vroeger, als hij een waterpolowedstrijd had en zijn tegenstanders zag.

‘Hm,’ zei Harvey na verloop van tijd. Hij schoof in zijn stoel en legde zijn armen op het bureau tussen hen in, alsof hij alles had doorgrond wat hij over Todd hoefde te weten.

‘Toen ik zo oud was als jij,’ begon hij, ‘zat ik bij de marine. Ik was gestationeerd in de Pacific met honderdtwintig bemanningsleden onder me, van wie de meesten ouder waren dan ik. Het was kort na de oorlog en we waren daar om weer in het gevlij te komen bij de Vietnamezen.’

Todd hield zijn adem in. Hij vond het vreselijk als oude mannen over hun militaire verleden begonnen.

‘Veel van de jongens gingen graag de stad in om naar de hoeren te gaan. Het was goedkoop vermaak en het hielp hen ontspannen, dus vond ik het prima.’

Harveys zilverblonde haar was over zijn altijd bruine huid gekamd; hij droeg een pak van Ermenegildo Zegna, met daaronder een gesteven wit overhemd en manchetknopen van Cartier. Een glijer van de oude stempel.

‘Maar één vent, Pete, kreeg er genoeg van om steeds de stad in te

gaan. Hij koos een lievelingshoer en liet haar naar de basis komen.’ Harvey schudde lachend zijn hoofd toen hij eraan terugdacht.

‘Hij had op Princeton gezeten en hij dacht dat hij heel slim was en dat zij gewoon een domme hoer was die niet goed Engels sprak. Maar op een avond kwam ik mijn kantoor binnen en zag ik dat ze door mijn dossiers aan het zoeken was.’

Todd keek uit het raam. Uit de grijze wolken begon net wat sneeuw te vallen.

‘Dus heb ik haar vermoord,’ zei Harvey. Todds blik schoot terug en Harvey kneep zijn lippen op elkaar tot een kalme, geamuseerde glimlach. ‘De Vietnamezen arresteerden Pete voor de moord, en aanzien het zijn schuld was dat het überhaupt was gebeurd, heb ik het recht zijn loop laten hebben.’

Todd bewoog ongemakkelijk op zijn stoel. Harvey glimlachte.

‘Weet je, Todd, wat Pete niet begreep, is dat er dingen zijn die je niet kunt zien. Er zijn systemen die je niet ziet, maar ze zijn er wel, en ze zijn groter dan jij.’

Todd hield zijn adem in en raakte weer geïrriteerd. Waar ging dit over?

‘En voor het systeem’ – Harvey leunde voorover – ‘stel jij niks voor.’ Hij pauzeerde even, zoals een zelfgenoegzame lul betaamde, en leunde toen weer achterover. ‘Maar goed, wie komen er in je team?’

Todd weerstond de verleiding om verveeld te zuchten. ‘Neha Patel wordt de analist, zij is de beste in de groep en...’

‘Ik geef je Beau als de associate,’ onderbrak Harvey.

‘Wat?’ Beau Buckley was Harveys business manager, een associate van wie iedereen wist dat hij waardeloos was en zijn onwrikbare positie alleen te danken had aan het feit dat zijn vader, een miljardair, een van de grootste klanten van de bank was. Iedereen wist dat hij werd klaargestoomd voor een leidinggevende functie bij het bedrijf, wat betekende dat hij al zijn tijd doorbracht met netwerken, zonder een spat uit te voeren.

‘Ik heb met Beau gesproken. Hij kent de app goed en hij is geïnteresseerd in technologie. Het zal een goede ervaring voor hem zijn

om betrokken te zijn bij een deal van deze omvang,' zei Harvey, waarmee hij duidelijk maakte dat er niet over te praten viel.

'Met alle respect, Beau heeft geen ervaring en omdat Josh het team klein wil houden...'

Harvey negeerde Todds tegenwerping. 'Lillian Dumas wordt je contactpersoon namens Kapitaalmarkttransacties,' vervolgde hij. 'Ze heeft me geholpen met onze Silicon Valley-strategie.'

'Daar komt niets van in.' Todd gooide zijn handen de lucht in. Niet alleen had Lillian een pesthekel aan hem, omdat hij drie jaar geleden had geweigerd op haar versiertruc in te gaan, ze was ook nog eens een van de lastigste vrouwen die hij kende: ze was een vrouwelijke glijer.

'Waarom niet?' vroeg Harvey kalm maar ferm.

'Omdat ze een bitch...' begon Todd. 'Omdat ze Josh op zijn zenuwen zal werken,' corrigeerde hij zichzelf.

'Je moet de waardering van een online datingsite zien te verkopen aan een grotendeels mannelijke verkoopgroep. Je moet een vrouw in je team opnemen.'

'We hebben Neha.'

'Is zij knap?' vroeg Harvey onomwonden.

Todd dacht even na. 'Tara,' hoorde hij zichzelf zeggen. 'Tara kan het oppakken.'

Harvey keek Todd aandachtig aan. 'Mooi, dan is dat het team.'

'Prima,' zei Todd, terwijl hij nadacht over wat hij net had gezegd. Tara was een goed idee, toch?

'We moeten zorgen dat de beursintroductie op tijd plaatsvindt om mee te tellen voor onze bedrijfsresultaten in het tweede kwartaal.'

Todd trok een wenkbrauw op. 'Het is nu maart. Wil deze deal bij de resultaten van het tweede kwartaal worden gerekend, dan zou Hook medio mei verhandelbaar moeten zijn. Je weet dat het minstens drieënhalve...'

'L.Cecil moet in de laatste week van mei voor de rechter verschijnen. Ik heb deze deal voor die tijd nodig om de negatieve publiciteit op te vangen.'